

Chương 9: Người con trai luôn nhớ nhung cô

Trong vòng chưa đến nửa tháng, Tăng Phi đã hẹn Phong Lan đi xem phim hai lần, xem biểu diễn ca nhạc một lần. Phim đều do Phong Lan chọn theo sở thích của cô, toàn là những bộ phim nghệ thuật cực kỳ nhằm chán. Có thể nhìn thấy ngay rằng Tăng Phi không hề hứng thú gì với những trò giải trí lãng mạn này, Phong Lan phát hiện anh cúi đầu xem đồng hồ mấy lần liền nhưng lại không hề phản nản câu nào mà vẫn kiên trì trụ vững. Không những thế mỗi lần Phong Lan cho rằng tình trạng vô vị nhạt nhẽo này sắp làm anh chán ngấy lên rồi thì anh lại bình thản hẹn ngày gặp lại với cô. Cuối cùng, sau khi xem xong bộ phim trong lần hẹn thứ hai, Phong Lan không kìm nổi đành cất lời hỏi Tăng Phi trước: “Anh với em định ám nhau đến khi nào đây?”

Tăng Phi rủ cô đi uống cà phê, cười và hỏi lại: “Sao lại ám? Anh cứ nghĩ con gái đều thích những thứ này, em đồng ý đi chơi với anh, ít ra cũng thể hiện rằng em không đến nỗi phản cảm với những kiểu như vậy.” “Anh phải biết là, em là cô gái đang trong thời gian quá độ, tình cũ đã qua tình mới chưa tới, có cả đông thời gian để lãng phí. Nhưng người bận rộn như anh có nhất thiết phải nhạt nhẽo như giống em như thế không?” Cô có chút chán chường. “Lẽ ra em cũng đã định kiềm chế không nói rồi đây, để đợi cho đến khi anh không chịu nổi trước. Sau đó khi người nhà chúng ta hỏi thăm tình hình đến đâu rồi thì em có thể đẩy trách nhiệm sang phía anh.”

Tăng Phi đành nói: “Em cảm thấy không chịu nổi à? Nếu là vấn đề phim ảnh thì lần sau có thể sửa sai, nếu là vấn đề của anh thì... anh vẫn ngại quá.”

Phong Lan lấy tờ menu dựng trên bàn cuốn thành hình ống nghe. Cô nói: “Con gái thích lãng mạn, thích hình thức thật nhưng quan trọng là họ làm những việc đó với ai. Nếu như yêu chết mê chết mệt thì chỉ cần cùng nhau xem một bộ phim hoạt hình cũng có thể khiến lửa tình rực cháy... Anh đừng có nhìn em như thế, ý em không phải nói anh không tốt, vấn đề là hai chúng ta có phù hợp với nhau không? Đã là bạn bè của nhau giờ lại thử yêu đương, tại sao lại ngại ngùng như vậy, bởi vì chúng đều biết quá rõ góc gác tính tình của nhau, thiếu hẳn bước tìm hiểu thăm dò, không có những trải nghiệm hay cảm nhận đẹp để đáng yêu nữa. Em vẫn tiếc nhớ các cảm giác làm bạn bè bình thường với anh, anh nhất định sẽ chê cái bộ phim ngớ ngẩn kia không đáng một xu, em cũng không phải kiên nhẫn chống lại cơn buồn ngủ ngồi chờ đến phút cuối.” Tăng Phi bung cả

phê lại cho cô, lên tiếng lấp liếm. “Anh lại mắc bệnh suy nghĩ chủ quan rồi, cứ cho rằng chỗ bạn bè thì mọi chuyện đơn giản dễ dàng hơn.”

“Rõ thật là!” Phong Lan nói. “Tại sao anh không thẳng thắn thừa nhận rằng anh chỉ dùng em làm bia đỡ đạn? Dám giả vờ ngây ngô hỏi em thế nghĩa là gì thì chúng ta chẳng còn gì để nói nữa.”

“Trước đây em cũng nói chuyện với bạn trai cũ kiểu thẳng tưng thế này, mà bọn họ vẫn thấy em đáng yêu à?”

“Đương nhiên em không làm thế. Vấn đề là chúng ta không yêu nhau, tại sao em phải tỏ ra đáng yêu chứ?”

Tăng Phi nói: “Được lắm, em vừa đâm anh một nhát, bây giờ lại gọi cho anh một gáo nước lạnh nữa.”

“Đừng có loanh quanh vòng vo nữa, cứ nói thẳng ra đi, mọi người đều thấy thoải mái. Là do Thôi Yên ép anh quá phải không?” Phong Lan đành đưa ra kết luận.

Tăng Phi không đùa nữa, anh mệt mỏi dụi dụi mắt, nói: “Thái độ con bé bây giờ thì em cũng nhìn thấy rồi đấy. Trước đây anh nghĩ con bé vẫn còn nhỏ, không hiểu chuyện, nhưng mà... Anh không thể để Thôi Yên tiếp tục như thế này.”

Phong Lan nói: “Em nói từ đầu rồi, con gái trưởng thành sớm hơn anh tưởng tượng nhiều. Anh đã bao giờ tự xét xem, nếu anh không nuông chiều dung túng thì con bé có thể mơ mộng được lâu đến như vậy không? Người ngoài thường có con mắt nhìn nhận tinh táo hơn, em đoán chắc anh cũng chưa hứa hẹn điều gì nhưng cũng không đẩy con bé ra xa, nói chung là cho con bé lý do để dựa dẫm.”

“Tuổi thơ của Thôi Yên không được vui vẻ êm đềm, không trở nên cứng đầu khó bảo đã là may mắn lắm rồi. Trước đây anh từng nói với em, anh gửi con bé cho chị gái anh nuôi dưỡng cũng là một biện pháp bất đắc dĩ. Con người chị anh thô ráp hơn cả đàn ông, anh rề anh lại là người nhu nhược, chẳng quan tâm đến chuyện gì. Họ chăm sóc Thôi Yên cũng chỉ đến mức không để bị đói bị rét, chứ những mặt khác không thể chu toàn được, anh chỉ muốn cố gắng hết sức mình để cho con bé có được cảm giác có một mái ấm gia đình.”

“Anh muốn cho con bé tình thân nhưng con bé lại đòi tình yêu cơ. Thôi Yên không bị cứng đầu khó bảo, vì được “ông cậu” như anh bao bọc đầy đủ, lo lắng tận răng, Nếu như em lớn lên trong môi trường giống như con bé, em cũng không rời khỏi anh được.” Phong Lan không phải ngày đầu tiên quan biết Tăng Phi và Thôi Yên, lời cô nói ra tuy không dễ nghe nhưng đều là rút

từ gan ruột.

“Anh phải bù đắp cho con bé là vì sao? Vì con bé mất đi gia đình cũng có phần trách nhiệm của anh...”

Phong Lan cắt đứt lời tự buộc tội mình của Tăng Phi: “Anh cứ luôn vô cớ lấy trách nhiệm vào thân, thảo nào cuộc sống càng ngày càng mệt mỏi. Gia đình Thôi Yên vốn cũng chẳng nguyên vẹn, anh cũng đã làm hết nhiệm vụ của anh, rốt cuộc có điều gì sai trái chứ? Anh không được áp đặt vào Thôi Yên những hối tiếc của anh với mẹ con bé, như thế không công bằng với tất cả mọi chuyện.”

Lần này thì Tăng Phi chọn cách lặng thinh.

Phong Lan dò hỏi ý tứ Tăng Phi: “Anh có mong con bé vui vẻ không?”

“Đương nhiên. Con bé sống vui, trách nhiệm của anh cũng hoàn tất.”

Tăng Phi nói.

“Để Thôi Yên thật sự vui vẻ chỉ có một cách, anh đáp ứng mong ước của con bé, thế là hạnh phúc tột đỉnh. Dù gì thì quan hệ họ hàng của anh với con bé cũng chỉ là vớ vẩn.”

Tăng Phi từng người một thoáng rồi tỏ vẻ không tin vào tai mình, anh nói: “Đùa kiểu gì thế? Thôi Yên hay nhặng xị, có thể nói là đứa trẻ to xác không biết gì. Anh có thần kinh đâu mà đi lợi dụng con bé, làm thế anh có còn là người không? Người khác sẽ nghĩ về anh thế nào?” Phong Lan vốn định nói: “Anh quan tâm đến chuyện người khác sẽ nói gì vậy sao?” Nhưng khi lời đã ra đến miệng, cô bỗng nhiên nhớ ra, hình như Đinh Tiểu Dã cũng từng nói với cô câu này. Thực ra cô rất hiểu Tăng Phi, về bản chất cô và Tăng Phi đều cùng một tip người, hai người giống như loài cá vậy, sống trong một bể cá vô hình, trông thì có vẻ an nhàn tự tại nhưng cả hai đều không bơi ra khỏi được giới hạn gông cùm của bể cá, và cũng không đủ can đảm làm vậy, bởi đó là không gian sinh tồn quen thuộc của họ. Lời kiến nghị to gan vừa nãy của cô, chưa nói đến người ngoài, chỉ riêng mẹ và chị gái của Tăng Phi đã dừng hòng chấp nhận. “Anh coi như em chưa nói gì nhé.” Phong Lan thở dài. “Trái cũng không